

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA CIORAP c. MOLDOVEI (Nr. 2)¹

(Cererea nr. 7481/06)

HOTĂRÎRE

*Această versiune a fost rectificată la 31 August 2010
potrivit regulei 81 Regulamentului Curții*

STRASBOURG

20 iulie 2010

DEFINITIVĂ
la 20 octombrie 2010
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi obiectul unei revizui editoriale.

¹ Rectificată la 31 august 2010; a fost înlocuit textul „... (nr. 3)”

În cauza Ciorap c. Moldovei (nr. 2)¹,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), statuînd într-o cameră compusă din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

and Fatoș Aracı, *Grefier adjunct al Secțiunii*,

Deliberînd în secret la 29 iunie 2010,

Pronunță prezenta hotărîre, adoptată în aceeași zi:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată printr-o cerere (nr. 7481/06) contra Republicii Moldova, depusă la 26 ianuarie 2006, adresată Curții în conformitate cu Articolul 34 din Convenția privind Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale („Convenție”) din partea cetățeanului Republicii Moldova, Dl Tudor Ciorap (“reclamantul”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de către Dl V. Iordachi, avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, Dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins că a fost maltratată de poliție și deținut în condiții inumane.

4. La 15 decembrie 2008, Președintele Secțiunii a Patra a decis să comunice cererea Guvernului. De asemenea, s-a decis examinarea în fond a cererii odată cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 din Convenție).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1965 și locuiește în Chișinău. El lucrează la “Social Amnesty”, o organizație care oferă asistență juridică persoanelor aflate în detenție.

¹ Rectificată la 31 august 2010; a fost înlocuit textul „... (nr. 3)”

6. La 11 octombrie 2000 reclamantul a suferit o intervenție chirurgicală de drenaj a lichidului din ficatul său. El a fost eliberat din spital la data de 21 octombrie 2000.

7. La 23 octombrie 2000, reclamantul a fost reținut de Departamentul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, fiind bănuț de escrocherie și a fost plasat în detenție în comisariatul de poliție Hîncești. El a pretins că a fost suspendat de o bară metalică și bătut cu mitraliere și bastoane de cauciuc, ceea ce a dus la redeschiderea plăgii chirurgicale. Reclamantul a fost plasat într-o celulă mică a comisariatului de poliție, fără pat, saltea sau pături și fără acces la un WC sau oricare instalații sanitare, fiind nevoit să doarmă direct pe podeaua din beton. La 29 octombrie 2000, el a fost examinat de către un medic, care a menționat că plaga chirurgicală s-a redeschis și a recomandat spitalizarea lui imediată. Totuși, polițistul Ș. a refuzat să-l transfere la spital.

8. La 6 noiembrie 2000, reclamantul a fost transferat la penitenciarul nr.13 și plasat în unitatea medicală cu diagnoza „stare post-operatorie” (a se vedea în continuare *Ciorap c. Moldovei*, nr. 12066/02, 19 iunie 2007). Conform rapoartelor medicale, la 7 noiembrie 2000 reclamantul a înghițit un cui și a fost spitalizat pentru a-l extrage. Potrivit evidențelor medicale, între anii 2000-2001 reclamantul a suferit 10 intervenții chirurgicale necesare în rezultatul acțiunilor de auto-mutilare, cum ar fi înghițirea de obiecte ascuțite și provocarea tăieturilor (a se vedea *Ciorap c. Moldovei* (dec.), nr. 12066/02, 11 octombrie 2005).

9. Reclamantul a înaintat mai multe plîngerı cu privire la pretinsa maltratare de către polițisti, lipsa asistenței medicale și detenția în condiții inumane. Procurorul a pornit urmărirea penală și a interogat reclamantul, polițistii implicați și colegii lor, precum și personalul medical care a examinat reclamantul pe perioada detenției. Medicii au confirmat că au fost chemați de două ori pentru a examina reclamantul în noaptea cînd a fost reținut, dar aceasta a fost în legătură cu o problemă post-operatorie. Procurorul a constatat că reclamantul nu s-a plîns de maltratare cînd a fost examinat de medici sau de ofițerii de poliție superiori (a se vedea *Ciorap c. Moldovei* (dec.), nr. 12066/02, 11 octombrie 2005). Toate plîngerile reclamantului au fost respinse ca nefondate. Această decizie a fost confirmată de judecătorul de instrucție, la 21 iunie 2006 și 30 octombrie 2006.

10. Într-o hotărîre definitivă din 7 noiembrie 2006, Curtea Supremă de Justiție a constatat că la data de 7 octombrie 2002 și 29 aprilie 2003 reclamantul a fost informat despre decizia procurorului de a respinge cererea sa de a porni urmărirea penală pe marginea pretinsei torturi din octombrie 2000. De asemenea, el a fost informat despre dreptul său de a ataca această decizie în instanța de judecată în termen de zece zile din data cînd a fost informat despre aceasta. Cu toate acestea, reclamantul nu a atacat această decizie, decît trei ani mai tîrziu, fără a solicita o prelungire a

termenului limită. Prin urmare, instanța a respins cererea sa din cauza omisiunii de a ataca decizia procurorului în termenul stabilit de lege.

11. La o dată nespecificată, reclamantul a inițiat o nouă procedură în fața instanței de judecată împotriva comisariatului de poliție Hîncești, Procuraturii și Ministerului Finanțelor, cerînd compensarea daunei cauzate prin maltratarea sa în timpul reținerii din data de 23 octombrie 2000, omisiunea de a-i acorda asistență medicală în timpul detenției, precum și detenția în condiții inumane.

12. La 15 martie 2007, Judecătoria Hîncești a respins cererea sa ca fiind nefondată. La 7 iunie 2007, Curtea de Apel Chișinău a casat această hotărîre și a admis parțial plîngerile reclamantului. Curtea a constatat că documentele din dosar stabilesc că ofițerul de poliție Ș. a refuzat să permită reclamantului să fie tratat în spital, deși o examinare urgentă de către un chirurg a fost recomandată de medicul care a examinat reclamantul la 29 octombrie 2000. De asemenea, Curtea a constatat că reclamantul a fost deținut în condiții ce au încălcat normele de drept intern. În special, Legea cu privire la arestarea preventivă (nr. 1226-XIII, 27 iunie 1997) prevedea ca persoanele aflate în arest preventiv să aibă un minim de doi metri pătrați de spațiu în celulă, acces la lumină naturală și aer curat, acces la WC în condiții sanitare care nu ar fi degradante pentru demnitatea umană, acces la baie o dată la zece zile, precum și accesul la un pat cu lenjerie de pat. Curtea a făcut referință la o scrisoare a Ministerului de Interne, în care acesta a recunoscut că la momentul detenției reclamantului, comisariatul de poliție Hîncești era utilat insuficient pentru a oferi condiții adecvate de detenție, inclusiv o ventilare bună. Curtea a oferit 100 lei (MDL) (6 euro (EUR) la momentul dat) pentru prejudiciul moral cauzat. Reclamantul a atacat această hotărîre.

13. La 21 noiembrie 2007 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul reclamantului și a casat parțial hotărîrea instanței inferioare. Curtea Supremă a confirmat constatările Curții de Apel Chișinău cu privire la omisiunea de a acorda reclamantului tratamentul medical necesar și de a-i asigura condiții adecvate de detenție. Instanța supremă a ajuns la această concluzie făcînd referință la articolul 3 din Convenție și la hotărîrile Curții, cum ar fi *Kudla c. Polonia* [MC] (nr. 30210/96, ECHR 2000-XI), *Sarban c. Moldovei* (nr. 3456/05, 4 octombrie 2005) și *Ostrovar c. Moldovei* (nr. 35207/03, 13 septembrie 2005). Ea a adăugat că, dacă nu există legislație internă care să ofere reclamantului un drept la despăgubire, Convenția trebuie să se aplice direct ca și cum ar fi parte a sistemului de drept intern și are prioritate față de legislația internă, în temeiul dispozițiilor articolului 4 din Constituție. Curtea Constituțională a ajuns la aceeași concluzie într-o hotărîre din 14 octombrie 1999. De asemenea, Curtea Supremă s-a bazat pe concluziile Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și a Pedepselor sau Tratamentelor Inumane sau Degradante făcute în timpul vizitelor din 1998, 2001 și 2004 privind condițiile de detenție care

nu corespund standardelor din Comisariatul de poliție Hîncești. Ea a constatat că refuzul la tratament medical, combinat cu condițiile de detenție, care a dus la agravarea stării sănătății reclamantului, constituie un tratament inuman, cu încălcarea articolului 3 din Convenție. Instanța a mărit suma atribuită reclamantului, cu titlu de compensație pentru prejudiciul moral suferit, la 10.000 MDL (600 EUR la acea perioadă) și i-a acordat 210 MDL (12,6 EUR) pentru compensarea prejudiciului material.

14. Reclamantul a cerut din nou Procuraturii Hîncești să pornească urmărirea penală pe marginea pretensei sale maltratări de către organul de poliție, însă procurorul a respins cererea. Reclamantul a atacat această decizie la judecătorul de instrucție din Hîncești și, ulterior, la Curtea Supremă, care a respins recursul său la 1 octombrie 2008.

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

15. În cererea dată, reclamantul s-a plîns de detenția sa și de comportamentul polițiștilor între 23 octombrie și 6 noiembrie 2000. El a susținut, în conformitate cu articolul 8 din Convenție, că a fost maltratată de poliție, deținut în condiții inumane și lipsit de tratament medical. El a susținut că despăgubirea, acordată prin hotărîrea din 21 noiembrie 2007, era inadecvată. Curtea consideră că este mai potrivit să judece aceste plîngerii în temeiul articolului 3 din Convenție, care prevede următoarele:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

16. Reclamantul a susținut că a fost bătut cu mitraliere și bastoane de cauciuc la comisariatul de poliție, ceea ce a dus la redeschiderea plăgii sale chirurgicale și la extinderea acesteia de la 2 la 4 centimetri în lungime. El a afirmat că autoritățile medicale au refuzat să confirme prezența rănilor sale, în scopul de a proteja poliția de la responsabilitate. I s-a refuzat acordarea tratamentului medical și a fost nevoit să doarmă pe podeaua rece din beton. El avea dureri extreme și și-a pierdut cunoștința în mod repetat. Compensația daunelor acordată de către Curtea Supremă a fost complet inadecvată, în special, avînd în vedere faptul că reclamantul a fost maltratată în mod intenționat de către poliție. Rezultă că reclamantul a fost totuși o victimă a încălcării articolului 3.

17. Guvernul a susținut că dovezile medicale indică că reclamantul ar fi redeschis singur rana, în mod intenționat, drept temei pentru acuzațiile sale false împotriva poliției. Instanțele naționale au constatat că a existat o încălcare a articolului 3 deoarece reclamantului i-a fost refuzat tratamentul medical, de care acesta a avut nevoie timp de opt zile, în rezultatul

recomandării medicului de la 29 octombrie 2000 și pentru că a fost deținut în condiții inumane între 23 octombrie și 6 noiembrie 2000. Ele nu au constatat că reclamantul a fost torturat sau că încălcările articolului 3 au avut vreun efect de durată asupra sănătății sale. Reclamantului i-a fost acordată o compensație pentru aceste încălcări ale articolului 3 și, prin urmare, nu mai deține statutul de victimă. Compensația acordată de către Curtea Supremă a fost rezonabilă, având în vedere încălcările relativ minore ale articolului 3.

18. Curtea trebuie să analizeze mai întâi dacă reclamantul poate pretinde în continuare să fie victima încălcării articolului 3, în sensul articolului 34 din Convenție. În această ordine de idei, Curtea subliniază că, în primul rând, obligația de a repara orice violare pretinsă a Convenției revine autorităților naționale. Întrebarea dacă o persoană mai poate pretinde să fie victima unei încălcări a Convenției presupune, în esență, o examinare *ex post facto* din partea Curții a situației sale. O decizie sau o măsură a autorităților naționale în favoarea reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a-l lipsi de statutul de „victimă”, cu excepția cazului în care autoritățile naționale au recunoscut încălcarea Convenției, în mod expres sau în substanță, iar apoi au acordat despăgubiri. Întrebarea dacă reclamantul a primit despăgubiri pentru prejudiciul cauzat – comparativ cu satisfacția echitabilă, care este prevăzută de articolul 41 din Convenție – este o problemă importantă. Este stabilit în jurisprudența Curții că în cazul în care autoritățile naționale au stabilit o încălcare, iar decizia lor constituie o satisfacție adecvată și suficientă, partea interesată nu mai poate pretinde a fi o victimă în sensul articolului 34 din Convenție (a se vedea *Scordino c. Italiei* (nr. 1) [MC], nr. 36813/97, §§ 179-181, ECHR 2006-V).

19. În cauza dată Curtea consideră că problema dacă satisfacția oferită de instanțele naționale a fost suficientă, astfel încât reclamantul să nu mai poată pretinde a fi o victimă a încălcării articolului 3, este indisolubil legată de fondul acestei cereri. Ea se alătură, prin urmare, observațiilor prealabile ale Guvernului asupra fondului și va determina, în primul rând, dacă, și în ce măsură, au fost încălcate drepturile reclamantului în temeiul articolului 3.

20. Curtea ia ca punct de plecare faptul că reclamantul a fost examinat de un medic la 29 octombrie 2000 și a constatat că este nevoie de un tratament chirurgical, deoarece rana chirurgicală s-a redeschis. Curtea reiterează jurisprudența sa constantă care atestă că în cazul în care o persoană sănătoasă, la momentul reținerii de către poliție, se dovedește a avea leziuni corporale, la momentul eliberării, ține de sarcina statului să dea o explicație plauzibilă despre circumstanțele în care au fost cauzate leziunile, neîndeplinirea căreia ridică o chestiune clară în temeiul articolului 3 al Convenției (a se vedea, de exemplu, *Selmouni c. Franței* [MC], nr. 25803/94, § 87, ECHR 1999-V). Cu toate acestea, în speță, reclamantul nu era într-o stare bună a sănătății la momentul reținerii. El a fost reținut la doar două zile după ce a fost eliberat din spital, în urma unei intervenții

chirurgicale abdominale. Reclamantul s-a plîns că a fost bătut de polițiști, ceea ce a cauzat redeschiderea rănii. Probele medicale prezentate Curții indică faptul că reclamantul a avut probleme legate de plaga postoperatorie în timpul detenției, dar nu există probe medicale care ar atesta existența altor leziuni care puteau fi cauzate de o bătaie. Medicii care au examinat reclamantul în timpul detenției sale, i-au spus procurorului care a cercetat plîngerile acestuia, că au fost chemați de două ori în noaptea în care reclamantul a fost reținut, dar în ambele cazuri a fost în legătură cu o problemă post-operatorie și că acesta nu s-a plîns de maltratare. Reclamantul a fost examinat de un medic la 6 noiembrie 2000 și a determinat că acesta se afla în stare „post-operatorie”. Mai mult decît atît, cu referire la faptul că starea rănii abdominale a reclamantului s-a înrăutățit în timpul detenției, Guvernul a furnizat o explicație plauzibilă. Reclamantul a mai avut în trecut incidente de auto-vătămare corporală în închisoare; la 7 noiembrie 2000 a avut nevoie de o intervenție chirurgicală pentru a elimina un cui pe care acesta l-a înghițit, fiind prima din cele zece intervenții chirurgicale necesare în urma auto-vătămarilor. Probele medicale indică faptul că reclamantul ar fi putut redeschide singur rana, prin scobire și zgîrîiere. În baza materialelor prezentate în fața sa, Curtea nu poate constata că plîngerile reclamantului precum că a fost torturat sunt întemeiate.

21. Există totuși dovezi că condițiile din comisariatul de poliție Hîncești, unde a fost deținut reclamantul timp de două săptămîni, au fost foarte rele. În special, suferind din cauza problemelor cauzate de plaga chirurgicală, reclamantul a fost nevoit să doarmă direct pe podeaua de beton, fără nici un așternut. În plus, reclamantului i s-a refuzat tratamentul medical timp de opt zile, contrar indicațiilor medicale. Aceste fapte au fost stabilite de către instanțele naționale, care, de altfel, au stabilit că acestea au constituit un tratament inuman în sensul articolului 3.

22. Obiectul și scopul care stau la baza Convenției, așa cum este prevăzut de articolul 1, este că drepturile și libertățile trebuie să fie garantate de către statul contractant, în limitele jurisdicției sale. Este esențial, pentru mecanismul de protecție stabilit de Convenție, ca sistemele naționale să ofere ele însele despăgubiri pentru încălcarea dispozițiilor sale, iar Curtea să exercite, în același timp, un rol de supraveghere sub rezerva principiului subsidiarității (a se vedea *A. și Alții c. Marii Britanii* [MC], nr. 3455/05, § 174, ECHR 2009-...). În împrejurările din speță, unde Curtea Supremă a examinat litigiul și a constatat violarea articolului 3 al Convenției, Curtea consideră că ar fi justificat să se ajungă la o concluzie contrară numai dacă s-ar constata că instanța națională a interpretat sau a aplicat greșit principiile legale relevante sau a ajuns la o concluzie care este în mod vădit nerezonabilă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. și Alții*, citat anterior, § 174).

23. Aici nu este cazul. Într-adevăr, în lumina principiului subsidiarității menționat mai sus, decizia Curții Supreme de a aplica direct Convenția, în absența unei prevederi a legislației interne care ar acorda reclamantului

dreptul la o compensație, este de lăudată. În plus, părțile nu au contestat această parte a hotărîrii Curții Supreme. Prin urmare, Curtea acceptă concluzia Curții Supreme că reclamantul a fost supus unor tratamente inumane, cu încălcarea articolului 3, în rezultatul detenției timp de două săptămîni în condiții care nu corespund standardelor și fiindu-i refuzat tratamentul în spital timp de opt zile, fapt ce a dus la agravarea situației sale medicale pre-existente.

24. Singura problemă care rămîne să fie identificată, este valoarea compensației. Curtea Supremă i-a oferit reclamantului echivalentul a 600 EUR pentru satisfacția prejudiciului moral. Chiar și luînd în considerare perioada relativ scurtă de detenție în condiții inumane, aceasta este cu mult sub nivelul minim acordat de Curte în cazurile în care aceasta a constatat o încălcare a articolului 3 (a se vedea, pentru un exemplu mai recent, *Gavrilovici c. Moldovei*, nr. 25464/05, 15 decembrie 2009, unde Curtea a acordat reclamantului 6.000 EUR pentru o detenție de cinci zile în condiții inumane ca urmare a unei sancționări contravenționale arbitrare cu încălcarea articolului 10 din Convenție, a se vedea, de asemenea, spre exemplu, *Istratii și Alții c. Moldovei*, nr. 8721/05, 8705/05 and 8742/05, 27 martie 2007, unde Curtea a acordat 6.000 EUR Dlui Istratii, care a fost deținut în condiții inumane aproximativ două luni și care a suportat o întârziere de trei ore pentru acordarea tratamentului medical de urgență).

25. În lumina celor expuse mai sus, Curtea consideră că reclamantul poate totuși pretinde că este victima încălcării articolului 3. Prin urmare, Curtea respinge obiecțiile preliminare ale Guvernului și declară cererea admisibilă parțial.

26. Curtea de asemenea constată că a existat o violare a articolului 3, în rezultatul condițiilor inumane de detenție și a omisiunii de a furniza asistență medicală oportună.

II. CELELALTE PRETENȚII

27. Reclamantul s-a plîns în temeiul articolelor 3 și 6 că o mărturie scoasă de la el prin tortură a fost admisă în calitate de probă împotriva sa în timpul urmăririi penale. El s-a plîns, în afară de aceasta și de diverse încălcări pretinse ale articolelor 5 și 6 din Convenție, care au avut loc la momentul reținerii sale, în octombrie 2000 și imediat după aceea. El s-a plîns, de asemenea, în conformitate cu articolul 10, că i-a fost îngăduit accesul la dosarul său medical. În cele din urmă, el a invocat articolul 17, din cauza declarațiilor false și contradictorii făcute de diferiți funcționari de stat.

28. Curtea reiterează că pretenția reclamantului precum că a fost torturat nu este substanțiată. Plîngerea că mărturia a fost obținută prin tortură este, prin urmare, în mod vădit nefondată. Din informația prezentată Curții, nu rezultă că reclamantul a epuizat căile de atac interne în ceea ce privește

celelalte plângeri, prin depunerea lor în fața autorităților naționale în termenele stabilite de lege. Mai mult decât atât, aceste cereri nu au fost depuse la Curte în termenul de șase luni, prevăzut de articolul 35 § 1 din Convenție.

29. În concluzie, Curtea consideră, că celelalte capete de cerere trebuie să fie declarate inadmisibile în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

30. Articolul 41 al Convenției prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

31. Reclamantul a solicitat suma de 20.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

32. Guvernul a susținut că despăgubirea acordată de către Curtea Supremă de Justiție a fost suficientă. În cazul în care Curtea a decis să acorde o compensație suplimentară, suma solicitată de reclamant este excesivă, având în vedere caracterul relativ minor al încălcării.

33. În lumina tuturor circumstanțelor, Curtea acordă reclamantului 4.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

34. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 1.540 EUR, ceea ce reprezintă 22 ore de lucru efectuate de către reprezentantul său legal, percepînd un onorariu de 70 EUR pe oră, plus 14.50 EUR ce constituie taxa de traducere, cu titlu de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții.

35. Guvernul a susținut că suma pretinsă nu este reală în lumina situației economice actuale.

36. Potrivit jurisprudenței Curții, reclamantul are dreptul la restituirea costurilor și a cheltuielilor numai dacă a demonstrat că acestea au fost reale și necesare, precum și rezonabile ca mărime. În speță, ținînd seama de caracterul limitat al problemei prezentate în fața sa, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului 1.000 EUR, cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobînda de întârziere

37. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în funcție de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Conexează* la fondul cauzei obiecția preliminară a Guvernului cu privire la lipsa statutului de victimă;
2. *Declară* plîngerea cu privire la condițiile de detenție și omisiunea de a oferi asistență medicală în timp util, precum și celelalte capete de cerere inadmisibile;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției și, drept urmare, respinge obiecția preliminară a Guvernului;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărîrea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 4.000 EUR (patru mii euro) cu titlu de prejudiciu moral și 1.000 EUR (una mie euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută, care să fie convertite în valuta națională a statului pîrît conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 5 ianuarie 2010, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Fatoș Araci
Grefier Adjunct

Nicolas Bratza
Președinte